

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

15 JUILLET 1947.

PROPOSITION DE LOI

portant majoration des pensions d'invalidité de guerre
et allocations affectées d'une partie mobile.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 28 juillet 1926 dispose que les pensions d'invalidité de guerre comprennent une partie fixe et une partie mobile et que cette dernière varie selon les fluctuations de l'indice simple de l'augmentation des prix de détail qu'établit et publie mensuellement le Ministère de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance Sociale.

Le mode de calcul de la partie mobile institué par la même loi et la publication régulière de l'indice simple des prix de détail ont permis d'ajouter à la partie fixe des pensions d'invalidité une partie mobile qui, depuis 1926, s'éleva de 8 à 20 tranches jusqu'en 1930 et 1931, pour descendre à 11 tranches en 1935 et remonter à 17 au début de 1940.

Les trois derniers indices publiés en 1940 étaient pour les mois de : février : 856,25 ; mars : 857,48 ; avril : 866,94.

Ils devaient permettre le payement de 19 tranches mobiles.

Depuis la guerre et contrairement à l'obligation imposée par la loi du 28 juillet 1926, l'indice n'a plus été publié par le Ministère de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance Sociale.

Cette carence pouvait se justifier pendant l'occupation ennemie, mais celle-ci a cessé depuis près de trois années et il semble qu'il doive s'écouler quelque temps encore avant la reprise de cette publication.

Dans cette attente et en raison du fait que le taux des

15 JULI 1947.

WETSVOORSTEL

tot verhoging van de oorlogsinvaliditeitspensioenen
en van de toeslagen welke een veranderlijk deel
behelzen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De wet van 28 Juli 1926 bedingt, dat de oorlogsinvaliditeitspensioenen een vast en een veranderlijk deel omvatten en dat dit laatste wisselt volgens de schommelingen van het eenvoudig verhoudingscijfer van de stijging der kleinhandelsprijzen, maandelijks berekend en bekend gemaakt door het Ministerie van Nijverheid, Arbeid en Sociale Voorzorg.

De door dezelfde wet ingestelde wijze van berekening van het veranderlijk deel en de regelmatige bekendmaking van het eenvoudig verhoudingscijfer van de klein handelsprijzen hebben toegelaten aan het vast deel der invaliditeitspensioenen een veranderlijk deel toe te voegen dat van 1926 af tot 1930 en 1931, van 8 tot 20 schijven steeg, om in 1935 tot 11 schijven te dalen en begin 1940 opnieuw 17 te bereiken.

De laatste drie indexcijfers, bekendgemaakt in 1940, waren : voor Februari : 856,25 ; voor Maart : 857,48 ; voor April : 866,94.

Zij zouden de uitkering van 19 veranderlijke schijven mogelijk maken.

Sedert de oorlog en in tegenstelling met de door de wet van 28 Juli 1926 opgelegde verplichting, werd het indexcijfer niet meer door het Ministerie van Nijverheid, Arbeid en Sociale Voorzorg bekendgemaakt.

Dit verzuim kon tijdens de vijandelijke bezetting worden gewettigd. Deze is echter sedert bijna drie jaar geëindigd en het schijnt, dat nog enige tijd zal verlopen vóór aler deze bekendmaking wordt hervat.

In afwachting en wegens het feit, dat het bedrag van

pensions d'invalidité n'est plus en rapport avec l'accroissement du coût de la vie, il se justifie d'augmenter le nombre actuel de tranches mobiles.

On vient de voir que les tranches mobiles basées sur les derniers indices publiés étaient au nombre de 19 en 1940. En multipliant ces tranches, augmentées des tranches dont se compose la partie fixe, par le coefficient 2,25, généralement admis, et qui certes est au-dessous de l'accroissement réel du coût de la vie, il est aisé de calculer le nombre de tranches mobiles qu'il serait raisonnable d'ajouter à la partie fixe des pensions. Peut-être convient-il d'ajouter qu'une tranche mobile équivaut à 10 pour cent de la partie fixe et que, conséquemment, une tranche mobile est pratiquement équivalente à une tranche fixe.

10 tranches fixes, plus 19 tranches mobiles, égalent 29 tranches qui, multipliées par 2,25, égalent 65,25 ou 66 tranches qui comprennent 56 tranches mobiles. 12 tranches mobiles nouvelles doivent donc être ajoutées aux 44 tranches payées en ce moment, qui n'appliquent aux pensions que le coefficient 1,86.

Un autre raisonnement permet d'aboutir à des conclusions à peu près identiques. Il s'appuie sur les salaires minima des manœuvres majeurs et des travailleurs qualifiés majeurs.

Il est utile de rappeler que la loi du 23 novembre 1919 avait fixé à 3.600 francs le taux de la pension de l'invalidé ayant 100 pour cent d'invalidité, en s'appuyant sur le salaire de l'ouvrier à cette époque : 10 francs par jour.

En 1930, la Bourse du Travail publiait le taux du salaire minimum à l'heure du manœuvre : 4,50 francs et de l'ouvrier qualifié : 7,50 francs. Le salaire moyen était donc de 6 francs.

Depuis les réunions des 13 et 14 mai 1946 de la Conférence Nationale du Travail, ces salaires horaires minima ont été portés : pour le manœuvre à 12 francs et pour l'ouvrier qualifié à 15 francs. La moyenne est de 13,50 francs.

Or, en 1930 les pensions d'invalidité calculées suivant les prescriptions de la loi du 28 juillet 1926 se composaient de 10 tranches fixes et de 20 tranches mobiles.

Pour suivre la même progression que les salaires, le nombre total de tranches devrait s'élever à

$$\frac{30 \times 13,50}{6} = 67,50 \text{ ou } 68,$$

dont 58 tranches mobiles. Comme le nombre actuel de tranches est 44, 14 tranches mobiles supplémentaires devraient leur être ajoutées.

Toutefois, ne retenant que l'argumentation la moins favorable reproduite ci-avant, la proposition de loi n'élève le nombre de tranches mobiles nouvelles que de 12 unités.

La loi du 28 juillet 1926 avait pour but de mettre les

de invaliditeitspensioenen niet meer in verhouding is tot de stijging van de levensduurte, is een verhoging van het huidig aantal veranderlijke schijven gewettigd.

Wij hebben zopas gezien, dat het aantal veranderlijke schijven, gegrond op de laatst bekendgemaakte indexcijfers, 19 bedroeg, in 1940. Door die schijven, vermeerderd met deze waaruit het vast deel bestaat, te vermenigvuldigen met de coëfficiënt 2,25, die algemeen wordt aangenomen en zeker lager is dan de werkelijke stijging van de levensduurte, valt het gemakkelijk het aantal veranderlijke schijven te berekenen die men redelijkerwijze aan het vast deel der pensioenen zou moeten toevoegen. Wellicht dient men er bij te voegen, dat een veranderlijke schijf gelijk is aan 10 t. h. van het vast deel en dat een veranderlijke schijf, bijgevolg, practisch overeenstemt met een vaste schijf.

10 vaste schijven, plus 19 veranderlijke schijven maakt 29 schijven die, vermenigvuldigd met 2,25, 65,25 of 66 schijven maken, waaronder 56 veranderlijke. Er dienen nog 12 nieuwe veranderlijke schijven te worden gevoegd bij de 44 thans uitgekeerde schijven, waarbij op de pensioenen slechts de coëfficiënt 1,86 wordt toegepast.

Door middel van een andere redenering komt men ongeveer tot dezelfde gevolgtrekking. Zij steunt op de minimumlonen van de volslagen losse arbeiders en van de geschoolde volslagen arbeiders.

Het is nuttig er aan te herinneren, dat de wet van 23 November 1919 het bedrag van het pensioen van de invalide met 100 % invaliditeit had vastgesteld op 3.600 frank, op grond van het loon van de toenmalige arbeider : 10 frank per dag.

In 1939, maakte de Arbeidsbeurs het bedrag van het minimum-uurloon van de losse arbeider (fr. 4,50) en van de geschoolde arbeider (fr. 7,50) bekend. Het gemiddelde loon bedroeg dus 6 frank.

Sedert de vergaderingen van 13 en 14 Mei 1946 van de Nationale Arbeidsconferentie, werden deze minima-ur-lonen gebracht op 12 frank voor de losse arbeider en op 15 frank voor de geschoolde arbeider. Het gemiddelde bedraagt fr. 13,50.

Welnu, in 1939 omvatten de invaliditeitspensioenen, berekend volgens de voorschriften van de wet van 28 Juli 1926, 10 vaste en 20 veranderlijke schijven.

Om dezelfde progressiviteit te volgen als de lonen, zou het globaal aantal schijven

$$\frac{30 \times 13,50}{6} = 67,50 \text{ of } 68,$$

waaronder 58 veranderlijke schijven, moeten bedragen. Daar het huidig aantal schijven 44 bedraagt, zouden er 14 bijkomende veranderlijke schijven dienen te worden aan toegevoegd.

Nochtans, neemt het wetsvoorstel alleen de minst voordelige bewijsvoering, die hierboven werd aangegeven, in aanmerking en vermeerderd het 't aantal veranderlijke schijven slechts met 12 eenheden.

De wet van 28 Juli 1926 had ten doel de invaliditeits-

pensions d'invalidité à l'abri des fluctuations de la monnaie et d'éviter aux victimes de la guerre dont le droit à réparation a un caractère particulièrement sacré, de se présenter périodiquement en quémandeurs auprès des pouvoirs publics. Par contre une politique de déflation entraînait *ipso facto* la réduction du nombre de tranches mobiles, ce qui s'est produit de 1931 à 1935.

Il faut souhaiter qu'on en revienne à cette saine et équitable pratique en publiant au plus tôt l'indice simple du prix de détail.

En attendant cette publication et en tirant argument de l'application du coefficient de majoration très modéré 2,25 et du salaire horaire minimum moyen, très modéré lui aussi, payé à l'ouvrier, il convient que les pensions et allocations qui sont affectées d'une partie mobile, soient par l'augmentation du nombre de tranches de celle-ci, mises en concordance avec le renchérissement du coût de la vie.

Les pensions et allocations visées par ce rajustement sont de quatre catégories : les pensions militaires d'invalidité, les pensions de veuves et orphelins militaires, les allocations d'ascendants militaires et les allocations des victimes civiles de guerre.

pensioenen te beschermen tegen de schommelingen van de valuta en te vermijden, dat de oorlogsslachtoffers, wier recht op herstel onaantastbaar is, zich regelmatig bij de openbare overheden als bedelaars zouden aanbieden. Daarentegen, zou een deflatiepolitiek *ipso facto* leiden tot de vermindering van het aantal veranderlijke schijven, wat van 1931 tot 1935 gebeurd is.

Het is gewenst, dat men tot deze gezonde en billijke methode terugkere door het eenvoudig indexcijfer van de kleinhandelsprizen zo spoedig mogelijk bekend te maken.

In afwachting en zich beroepend op de toepassing van de zeer gematigde verhogingscoëfficiënt 2,25 en van het eveneens zeer gematigd minimum-uurloon dat aan de arbeider wordt uitbetaald, dienen de pensioenen en toelagen waaraan een veranderlijk gedeelte is verbonden, door de vermeerdering van het aantal veranderlijke schijven van dit laatste, in overeenstemming te worden gebracht met de stijging van de levensduurte.

De pensioenen en toelagen waarop die aanpassing slaat zijn viererlei : de militaire invaliditeitspensioenen, de pensioenen van weduwen en wezen van militairen, de toelagen aan bloedverwanten in de opgaande linie van militairen en de toelagen aan de burgerlijke oorlogsslachtoffers.

L. MUNDELEER.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

A partir du 1er janvier 1947, le supplément mobile ou la partie mobile établis par la loi du 28 juillet 1926, sont calculés sur 56 tranches.

L. MUNDELEER,
A. DEVEZE,
A. VAN GLABBEKE,
L. JORIS,
J. REY.

WETSVOORSTEL

ENIG ARTIKEL.

Te rekenen van 1 Januari 1947, worat de veranderlijke bijslag of het veranderlijk deel, vastgesteld door de wet van 28 Juli 1926, op 56 schijven berekend.